

म्हैस-बडव्याचा मधुचंद्र

या पृथ्वीतलावर जातिवंत राजबिंडी माणसे फार क्वचित दिसतात. रूपने देखणे, गोंडस, आकर्षक असलेले बहुतेक लोक अहंमन्य व शिष्ट असलेले आढळून येतात. देव त्यांना रूप देतो पण चारित्र्य द्यायला विसरतो. रस्त्यावरच्या भिकान्याला तुच्छ न लेखणारे, कोणाच्या म्हातान्या आईला पट्कन वाकून नमस्कार करणारे, ते खेरे उदार - राजबिंडे! अशातलाच एक माझा मित्र चंद्रकांत म्हैस-बडवे. आम्हा सर्व विद्यार्थ्यांत तो राजहंसासारखा उढून दिसे. कॉलेजमध्ये आल्यावर त्याने हळूच आपल्या नावातील 'म्हैस' काढून टाकल्यावर तर त्याच्या व्यक्तिमत्त्वात नाव ठेवण्याजोगे काहीच उरले नाही. आम्हा सवपिक्षा निदान सहा इंच अधिक उंच, डबल हळूची देहयष्टी व विलक्षण तेजस्वी डोळे असल्याने, बहुतेक लोक त्याला वचून असत. अर्थात चंद्या किंती अहिंसक व निरुपद्रवी आहे, हे आम्हा जवळच्या मित्रांनाच ठाऊक होते. त्या काळात बहुतेक विद्यार्थी सायकलने कॉलेजात जात. माझ्यासारखे मध्यमवर्गीय विद्यार्थी जुनाट-मोडक्या सायकलवरून 'ककचुक्क - ककचुक्क' असला आवाज करत मार्गक्रमणा करत असत. अशा वेळी हा प्राणी स्कूटरवरून भुर्कन् पुढे जात असे. पण चंद्याचे वागणे इतके दिलखुलास, की त्याच्याबद्दल मत्सराचा दंश फक्त हाडाच्या मत्सरी लोकांनाच व्हावा. कॉलेजच्या निवडणुकीत मराठी भाषिक म्हणून मी त्याच्या प्रचारासाठी पुढे सरसावलो. तेव्हापासून आमची गाढ मैत्री झाली. कॉलेजच्या चौथ्या वर्षात आमचा सारा मित्रपरिवार वसतिगृहात राहावयास गेला. आम्ही सर्वांनी जवळ जवळच्या खोल्या घेतल्या; स्नेहाचा धागा अधिक दृढ होऊ लागला. चोरून आणलेली बीअर पिणे, वॉर्डनला न कळत विड्या-सिगरेट फुंकणे वगैरे लोकप्रिय सांस्कृतिक कार्यक्रम सुरू झाले.

एके दिवशी रात्रीच्या जेवणानंतर चंद्याने आम्हा चार-पाच जिवलग मित्रांना 'पान खायला' चलायचे निमंत्रण दिले. कॉलेजमध्ये असताना कुठल्याही फुकट मिळणाऱ्या गोष्टीला नाही म्हणायचे नसते. घरून येणाऱ्या पंच्याहत्तर रूपयांत महिना काढायचा म्हणजे भयंकर कष्टप्रद प्रकार! तेव्हा चंद्याचे आमंत्रण तत्परतेने स्वीकारून रात्री साडेदहा वाजता, आम्ही कोपन्यावरच्या पानाच्या दुकानाकडे निघालो. चंद्याच्या अंत:करणात काय शिजत आहे, याची कुणालाच कल्पना नव्हती. अन्

चेहऱ्यावरचे भाव अंधारात कसे दिसणार? त्या काळी सिलोन रेडिओवर रात्री अकरा वाजता, जुनी दर्दभरी गाणी ऐकवत असत. ती ऐकणे, आमचा छंद होता. ‘दर्दभरे गीतोंका प्रोग्राम’ संपल्यावर आम्ही सारे वसतिगृहाकडे परतलो. वाटेत एक छोटा पूल होता. त्यावर बसून गप्पा छाटणे हा आमचा दुसरा छंद! चंद्याने सर्वांना पुलावर प्रतिष्ठान करण्याची विनंती केली. एव्हाना सर्वत्र सामसूम झाली होती. एखादा चणे-फुटाणेवाला मधूनच शांततेचा भंग करत सायकलवरून भुरकन जात होता आणि तेथे पहाटे प्रातर्विधीला येणाऱ्या झोपडपट्टीवाल्यांची वर्दळ सुरु व्हायला अजून निदान चार तास अवकाश असल्याने, आम्ही सर्वांनी त्याला अनुमती दिली. आता हल्लुहळू आमच्या लक्षात येऊ लागले, की चंद्याला काही तरी महत्वाचे बोलायचे आहे. नकळत आम्ही गप्प झालो.

“माझे लग्न ठरत आहे.” फारशी प्रस्तावना न करता पाटिली थाटात, चंद्याने बॉम्बगोळा टाकला. आम्ही सारे ताढकन उभे राहिलो. चंद्याच्या समाजात लवकर लग्न करणे शिष्टमान्य होते. पण डॉक्टर होण्याच्या अगोदरच चंद्याचे चार हात होणार, या कल्पनेने आम्हाला कसेनुसे झाले. लग्न झाले की ‘स्वातंत्र्य नष्ट होते,’ ‘मनुष्य आपल्या मित्रांना मुक्तो.’ वगैरे गोष्टी आमच्या ऐकिवात होत्या. पण त्याचबरोबर स्त्री सहवासाला आसुसलेल्या आमच्या तरुण हृदयांना चंद्याबद्दल थोडासा हेवा वाटल्याशिवाय राहिला नाही. कुठल्याही बन्यापैकी दिसणाऱ्या साडीअवगुंठित किंवा स्कर्टावगुंठित देहाकडे बुभुक्षित नजरेने बघण्याचे आमचे ते दिवस!

“कोण आहे? कशी आहे? कुठली आहे?...” आम्ही चंद्यावर प्रश्नांचा भडीमार सुरु केला. चंद्याची भावी वधू मालेगावच्या एका श्रीमंत शेतकऱ्याची, अठरा वर्षे वयाची मुलगी होती. चंद्याला सांगून आलेली ही बावज्ञावी पोरगी! (धन्य! धन्य!!) काय नशीबवान माणूस! लग्नाचे नाव जरी काढले तरी पेकाटात लाथ बसावी, अशा पांढरपेशा समाजातील आम्ही तरुण! आम्ही सारे मत्सराने बेजार झालो. मुलगी मॅट्रिक पास होती. (सो व्हॉट?) शिकलेल्या मुली लवकर डोईजड होतात, असले पूर्वग्रह त्या काळात प्रचलित होते. (खोटे आहेत काय?)

तिचा फोटो दाखवतो असे म्हटल्यावर आमच्या उत्सुकतेचे धरणच फुटले. “फोटो खोलीवरच विसरलो.” चंद्याने आमच्या उत्साहावर विरजण घातले. आता वाट पाहणे शक्यच नव्हते. आम्ही तडक छात्रालयाची वाट धरली. आमची उत्सुकता इतकी शिंगेला पोचली होती, की चंद्या पुढे काय सांगतो आहे, याकडे कोणाचे लक्ष नव्हते. सगळ्यात लवकर आपणच चतुर्भुज होणार, याची त्याला अंमळ खंत वाटत असावी. तो जवळजवळ आमची क्षमाच मागत होता. त्याची खोली तिसऱ्या मजल्यावर होती. एकेका वेळी तीन तीन पायच्या ओलांडत आम्ही त्याच्या खोलीवर

पोचलो. एवढ्या रात्री धडाधड आवाज केल्याने निद्राभंग झालेल्या अनेक आत्म्यांचे शिव्याशाप खात खात, चंद्याने खोलीचे दार उघडले.

आतील भिंतीवर मुमताज, साधना वैरे तत्कालीन ‘हॉट हिरोइन्स’ ची पोस्टर्स लावलेली होती. पण आज आमचे त्याकडे लक्ष नव्हते. चंद्याने खाली वाकून बेडखालील ट्रॅकमधून एक लिफाफा काढला. त्यातला पाच बाय आठ इंच आकाराचा फोटो काढून त्याने आमच्यासमोर धरला. फोटो पाहून क्षणभत आम्ही अवाक् झालो. फोटोतील युवती - चंपा, ही साधना व मुमताजच्या थोबाडीत मारील इतकी सुंदर आणि यौवनाने मुसमुसलेली होती. फोटोग्राफर कितीही उत्तम असला तरी साडी हे वस्त्र असे आहे की त्यात गुंडाळलेले शरीर आकर्षक ‘दाखवणे’ त्याच्या बापालाही शक्य नसते. (उलट, किंचित स्थूलतेस झाकण्याची जादू फक्त साडी करू शकते.) चंपाचा बांधा साडीतूनही मुमताजसारखा असल्याचे स्पष्ट जाणवत होते. फरक एवढाच, की चंपाचे ‘पॅडिंग’ प्रत्यक्ष विधात्याने स्वहस्ते केले होते! वन्हाडच्या खेड्यापाड्यात इतक्या मस्त तरुणी आहेत, याची निदान मला तरी कल्पना नव्हती. आमच्या उघड्या वासलेल्या मुखातून फक्त लाळ गळायची राहिली. आपल्या भावी वधूला या बुभुक्षित मंडळींची नजर लागू नये, म्हणून चंद्याने पटकन फोटो ठेवून दिला.

क्षणभर आम्ही सगळेच असूयाग्रस्त झालो. काय नशीबवान प्राणी! घरचा श्रीमंत! दिसायला देखणा, वर अप्सरेसारखी पत्नी!! क्षणभर मला आपल्या हातावरची विवाहरेषा चंद्याच्या हस्तरेखेशी जुळते काय, ते पाहण्याचा मोह झाला.

“काँग्रेच्युलेशन्स! मग आता बार केव्हा उडवणार?” “सालं आपलं नशीब केव्हा उडवणार?” असे उद्गार काढत, आम्ही हल्लुहळू काढता पाय घेतला. चंद्याला बहुतेक चंपाची स्वप्नं बघण्यात साखरझोप लागली असावी. आम्ही नेहमीप्रमाणे साधना व मुमताजच्या ‘फॅटसीज’ चघळत झोपी गेलो.

चातुर्मास गेले. दिवाळीच्या सुटृत्या आल्या अन् आम्ही आपापल्या गावी गेलो. लवकरच चंद्याची लग्नाची पत्रिका आली. गयावया करूनही, बापाकडून खामगावला जाता येण्याइतके पैसे न मिळाल्याने मी लग्नाला जाऊ शकलो नाही. (मग कळले, इतरांचीही तीच स्थिती होती.)

दिवाळीनंतर परत कॉलेज सुरु झाले. आम्ही स्वतःला फायनल इयरच्या घाण्याला जुंपून घेण्यास परतलो. चंद्या अर्थातच जरा उशिरा आला. त्याची रिक्षा छात्रालयासमोर दिसताच आम्हा सर्वांचा आनंद गगनात मावेना. आम्ही चौघांनी, जवळजवळ उचलून, त्याला खोलीत नेले. मधुचंद्र कोठे झाला, याबद्दलची उत्सुकता अगदी शिगेला पोचली होती. चंद्या भलताच खूश दिसत होता. लग्नाचे तेज व दहा पौऱ चरबी अंगावर चढलेली दिसत होती. अगदी हडकुळी माणसेही लग्नानंतर

गुटगुटीत कशी होतात, याचे कोडे मला अजूनही सुटलेले नाही. लग्नाचे लाडू, भरपूर झोप आणि स्त्री-सुख, यांपैकी कोणता फॅक्टर मेजर आहे हा संशोधनाचा विषय होऊ शकेल. चंद्या मधुचंद्राला उटीला गेला होता, हे कळले. पण मधुचंद्राच्या अशा भौगोलिक डिटेल्सशी आम्हाला कर्तव्य नव्हते. योग्य वेळ व मूड येताच बाकी सर्व सांगण्याचे वचन मिळवून आम्ही पांगलो.

कॉलेजच्या जीवनात जीवश्वकंठश्व मित्र असले की खूप मजा येते. आपले हसे होणार नाही, टिंगल होणार नाही, ह्याची खात्री असल्याने, आयुष्यातील गुपिते सांगायला काही दिक्कत वाटत नाही. निर्भेळ मैत्रीत, क्षुद्र अहंकाराच्या भिंती यावयास अजून अवकाश होता. हातचे काही न राखता चंद्या आम्हाला रसाळपणे सविस्तर सारे सांगणार, यात शंका नव्हती.

त्या पुढच्या रविवारी हुर्दा पार्टीच्या निमित्ताने आम्ही चौधे-पाच जण शहराबाहेर सटकलो. दिवसभर हुरडा खाणे, नदीत डुंबणे, पते कुटणे हे नेहमीचे कार्यक्रम पार पडले. रात्री हेमंत ऋतूतील थंडीत, अंगाभोवती घोंगडी गुंडाळून आम्ही शेकोटीभोवती गप्पा करायला बसलो. चंद्र मावळतीच्या दिशेस झुकू लागला. खेड्यातले टिमटिमे दिवे विझू लागले आणि चंद्याला वाचा फुटली...

“अरे सालं आपलं नशीबच बंडल!...” चंद्या म्हणाला, “वधूपरीक्षेनंतर आम्हाला आमची वधू प्रथम दिसली, ती विवाह समारंभातच! तोपर्यंत काही पत्रं नाही, चिठी नाही आणि लग्नातही तिला कुठे लपवून ठेवलं, ते सांगायला कोणी तयार नाही. या लोकांना साल्यांना (म्हणजे चंद्याचे सासरचे लोक.) हॉलिवूडचे सिनेमे दाखवायला हवेत! त्यात आपल्याकडची लग्नं म्हणजे सारा सावळांगोंधळ! गर्दी, घाम आणि धावपळ! सगळ्यांचा बॉस म्हणजे एक दाढी वाढलेला, लट्ठ, घामट भटजीबोवा! फक्त एकदा जरा गंमत झाली. लग्नानंतर जाम गर्दीत इकडे-तिकडे बघत असताना, अचानक मला भास झाला... कोणीतरी माझ्याकडे बघते आहे. नकळत मी शेजारी उभ्या असलेल्या माझ्या नववधूकडे बघितले...तो काय...आपल्या टपेन्या सुंदर डोळ्यांतून चंपा मजकडे टक लावून बघत होती. त्या डोळ्यांतील तो प्रेमादर व जिव्हाळा पाहून मला काय वाटलं ते काय सांगू मित्रांनो! अरे यार, आयुष्यात असल्या मधुर भावना कधीच अनुभवल्या नव्हत्या मी! कालिदासाने ‘मेघदूता’ त वर्णन केलेली मंदादर पर्वतावरून येणारी चंदनाच्या सुंगंधानं ओथंबलेली गार वान्याची झुळूक जणू! माझ्यात आदरानं बघण्यासारखं काहीतरी आहे, हे मला अद्याप माहीत नव्हतं. कदाचित या खेडवळ मुलीला नागपूरचा डॉक्टर मुलगा, धनुधरी अर्जुनासारखा वाटत असावा. असू दे.

“चार दिवस नुसता हवेत तरंगत होतो मी! ते एका परीनं बरंच होतं म्हणा! कारण भरल्या घरात मला चंपाचं दर्शनसुद्धा होऊ द्यायचं नाही, (हात लावणं तर

दूरच!) असा कट शिजला होता. या लोकांना तरुणांच्या मनापेक्षा होमहवन महत्वाचे वाटतात. च्यायला! आमच्याच सुंदर वधूला हात लावण्याची आमची विशाद नव्हती. तीर्थरूपांनी, हात लावलास तर तंगडी आणि इतरही काही महत्वाच्या 'इंद्रिया'ची मोडतोड करण्याची धमकी दिली होती. चार दिवसांनी आम्ही दोघं उटीला जाणार होतो. त्या दिवसाची मी आतुरतेन वाट बघत होतो.

"आपल्याला 'मेडिकलचं' ज्ञान असल्यानं, मधुचंद्राला नक्की काय करायचं, याबद्दल कन्फ्यूजन नव्हतं की कोणी कानमंत्र देण्याची जुरुरी नव्हती. पण जाण्याच्या आदल्या दिवशी मोठ्या वहिनीनं मला निरोप पाठवला, 'भाऊर्जीशी खास बोलायचं आहे,' म्हणून! तेव्हा मी जरा हबकलोच. मी मोठ्या वहिनीच्या वयाचा. तिच्या लग्नात मी अनेक खोड्या करून तिला जीव नकोसा करून सोडला होता! गोंधळल्या मनानं मी माजघरात गेलो. आसपास कोणी नसल्याची खात्री करून घेऊन, वहिनी बोलू लागली... 'भाऊर्जी, तुझी नववधू फार भोळीभावडी अन् निष्पाप आहे वर! कोवळ्या पारिजातकाच्या फुलासारखी! तिला हल्लुवारपणे वागव हो! धीरानं घे. धसमुसळेपणा करू नकोस. लग्न म्हणजे हिंदी सिनेमा नव्हे हो!' मी वहिनीला, चंपाशी अगदी नाजूकपणे, समजूतदारपणे वागण्याचं पक्कं वचन दिलं व आम्ही निघालो.

"हिवाळा असूनही उटीला फारशी थंडी नव्हती. तेथील निळे निळे उंच डोंगर, त्यांच्या मध्यावर असलेले आरशासारखे रम्य सरोवर व त्या काठचे उंच देवदार वृक्ष पाहून आम्ही दोघंही हरवून गेलो. चंपा 'फॉर्मात' येऊन बडबड करायला लागली, मला बरं वाटलं. चंपाचे व तेथील निसर्गाचे अनेक फोटो काढून झाल्यावर, आम्ही हॉटेलवर परतलो.

"संध्याकाळ झाली होती. गाडीच्या प्रवासानं आलेला थकवा दूर करण्यासाठी चंपानं स्नानास जाण्याचं ठरवलं. बाहेरच्या खोलीत टेपरेकॉर्डवर मी जुनी प्रेमगीतं ऐकत बसलो. टेपवर 'श्री.४२०' या चित्रपटातील 'यार हुआ इकरार हुवा' हे पर्जन्यगीत लागलं आणि यार, आपल्या डोक्यात एक भन्नाट कल्पना आली...

"बाथरूमचं दार नीट बंद होत नाही, हे फक्त मलाच माहीत होतं. चंपाबरोबर एकत्र शॉवर धेण्याची रंगेल कल्पना डोक्यात घेऊन, मी एकदम आत घुसलो. तिनं नुकतीच स्नानास सुरुवात केली होती. आणि.... चंपानं अशी काही हृदयभेदक किंकाळी मारली, की आजुवाजूचे लोक व दारवान धावत आले. 'काय झालं राव?' दारवान मोडक्यातोडक्या इंग्रजीत म्हणाला.

'नो! नो! नथिंग! नथिंग!! शी सॉ अ कॉक्रोच इन द बाथरूम!' मी वेंधळ्यासारखा पुटपुटलो!

"दारवान व आमचे हनीमूनवाले शेजारी डोळे मिचकावत (आणि छधी हास्य करत) परतले. साला रोमान्स राहिला बाजूला आणि फजितीचा प्रसंग

उद्भवला. तिच्या बावळटपणाचा असा रांग आला सांगू! पण खरं तर चूक माझीच होती. पोरगी खेडवळ असल्याचे विस्मरण मला झाले आणि माझ्याकडून धसमुसळेपणा घडला.

“मी सबुरीनं घ्यायचं ठरवलं. चंपाही रडकुंडीस आल्यासारखी दिसत होती. मी रात्रीपर्यंत वाट पाहण्याचे ठरवले. खेड्यातील वधूशी जरा जपूनच घ्यायला हवं. प्रथमदर्शनी वाईट मत व्हायला नको, असा मी सुज्ज विचार केला.

“रात्र झाली. मी रेशमी कुरता-पायजमा घातला. कानात अत्तराचा फाया घातला आणि हळूच शय्यागृहात प्रवेश केला... तर काय सांगू मित्र हो, आमची वधू चक्क पोटाशी पाय दुमडून झोपली होती. मला वाटले सालं, हिंदी सिनेमातल्या सारखी ही नटूनथून माझी वाट बघत असणार. मग मी धुंगट उघडणार व तिच्या रेशमी गालांवर बोटं फिरवणार, तिच्या गोच्यापान मानेचं चुंबन घेणार....पण...

“तरी मी हळुवारपणे अंधारात पुढे सरकलो व तिच्या गालांवर ओठ टेकले... क्षणभर माझे ओठ तिच्या गालाला चिकटलेच! कारण चंपानं चेहराभर भरपूर व्हॅसलीन चोपडलं होतं. मी भलताच डाऊन झालो!! ‘हे काय चंपा, हे काय केलेस?’ मी उद्वेगाने विचारले.

‘आई म्हणाली, उटीला थंडी असेल. गाल उलतील. म्हणून रोज झोपताना व्हॅसलीन लावत जा,’ चंपा अत्यंत निरागसपणे उद्गारली. मला हसावं की रडावं ते कळेना. या प्रकाराने माझा मूळ इतका बिघडला, की मी सरळ बाहेर जाऊन आरामखुर्चीत झोपलो. ती रात्र (अर्थातच) तशीच गेली. पुन्हा मला वहिनीचा उपदेश आठवला. चंपावर कुठल्याही प्रकारची वसवस करायची नाही असा निश्चय मी केला. रतिसुखाला व शृंगाराला काळ वेळ लागत नाही असे म्हणतात. पण या खेडवळ गावंढळ पोरीशी कसं वागावं ते मला समजेना. नुसता वैताग वणवा! पुन्हा एकदा मनाला समजावलं...सबूर...सबूर...

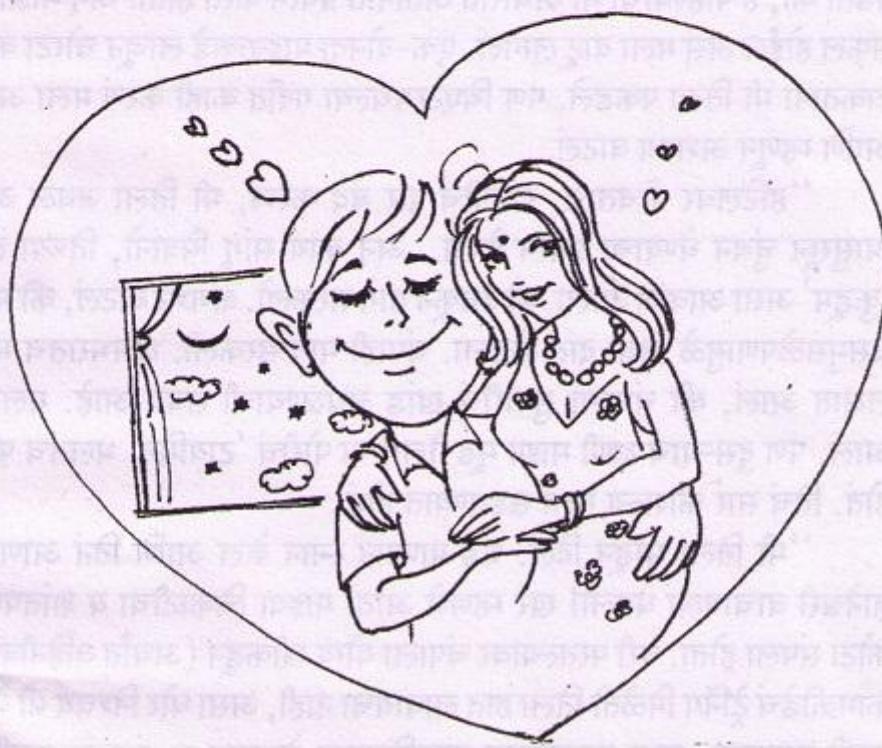
“दुपारी जेवणानंतर आम्ही सरोवरावर फिरायला गेलो. तेथे मंद शीतल वायूने पुन्हा माझं मन उल्हसित केलं. हिरवळीवर बसून तृणांकुर चावत चावत, मी चंपाला शृंगाराचे धडे देण्याचा प्रयत्न करू लागलो. ना. सी. फडक्यांच्या काढंबन्यांतील प्रणयभाषा आठवत, शब्द तोलून-मापून वापरत, चंपाला शृंगार आणि प्रणयांची ओळख करून देण्याचा केविलवाणा प्रयत्न मी करू लागलो. खूप वेळ खर्च केला. क्षणभर वाटले, हिला उटीला आणण्यापेक्षा खजुराहोला न्यायला हवं होतं!

“दरवेळी शृंगारात जरा खोलात जायची वेळ आली, की चंपाचा चेहरा प्रश्नार्थक तरी होई किंवा निर्विकार बळँक! माझ्या डोक्यात असाही विचार आला, वहिनीला फोन करून चंपाला जरा ‘फॅक्ट्स ऑफ लाइफ’ चा क्रॅश कोर्स द्यावा. पण

अशा दगडाला वहिनी काय समजावणार? शिवाय फोन केलाच तर 'दादाचा फोन...दादाचा फोन' म्हणत घरची सारी पिलावळ फोनवर लाडावत बसणार! आपल्या घरात प्रायबहसी नावाची गोष्ट असते कुठे? फोनचा विचार मी चटकन सोडून दिला.

"त्या रात्री पुन्हा निकराचा प्रयत्न करायचं ठरवलं. कुठे 'त्या' विषयांवरची पुस्तकं मिळतात का ते शोधावयास मी उटीची बाजारपेठ पालथी घातली. काही इंग्रजी पुस्तकं सापडली. पण त्यात शृंगारापेक्षा बीभत्सपणाचा भागच अधिक होता. चंपासारख्या निरागस पोरीला ती पुस्तकं दाखवणं, म्हणजे गुलाबाच्या फुलावर अंसिड ओतण्यासारखं ठरणार होतं. तेव्हा तो विचारही रद्द करावा लागला.

"....रात्री जरा लवकर तयार होऊन चंपाला झोपी जाऊ द्यायचं नाही, असा मी निश्चय केला. तिनं तोंडाला व्हॅसलीन लावलेलं नाही, हे पाहून माझ्या आशेला जरा अंकुर फुटले. बकरीलाही रोमान्स सुचावा, असलं मादक. संगीत लावून मी तिच्याजवळ सरकलो. दिवा विझवला आणि मी तिला हळुवारपणे जवळ घेतलं. तिच्या लांब केसातून हात फिरवत मी तिचं चुंबन घेण्याचा प्रयत्न केला...इसापनीतीतल्या कोल्हानं आंबट द्राक्षांना स्पर्श करावा तसा...तिनं काहीच प्रतिक्रिया दर्शवली नाही. तरी धीर न सोडता, मी हळुवारपणे तिच्या दंडावरून,

पाठीवरून हात फिरवू लागलो. तिनं डोळे मिटले होते. पण तिच्या चेहन्यावर सुखद भाव पाहून, माझी प्रणयक्रीडा सुफल होत आहे असं मला वाटू लागलं...मी पुढे सरसावलो अन् हलकेच तिच्या नाजूक कमरेला मी स्पर्श केला. अन्...ती ताइकन उभी राहिली. खदाखदा हसू लागली! काय झाले तेच मला कळेना�!!

‘अंग काय झाल चंपा?’ - मी गोंधळून विचारलं. ‘तुम्ही बाई फार गुदगुल्या करता!’ चंपा लाजत उद्गारली. मी कपाळावर हात मारून घेतला. माझ्या स्पर्शानं गुदगुल्या होऊन ही जर गडबडा लोळू लागली तर ‘पुढचं’ काय होणार? मलाही हसू आवरेना. आता या पोरीला अनेस्थेशिया देणं हाच एक उपाय उरला. चंपाच्या या प्रॉब्लेमवर मजजवळ काहीच उपाय नव्हता. माझ्या नशिबी एक सुंदर म्हैस आली असल्याची माझी खात्रीच पटली. माझं नाव परत म्हैस-बडवे करावं लागणार, असं वाटून मला अपार खिन्नता आली. अजून उटीच्या मुक्कामाचे चार दिवस उरले होते. पण काय करणार इतका वेळ? तारुण्यानं मुसमुसलेली सुंदर पत्नी समोर असून, ब्रह्मचर्य पाळायचा अवघड प्रसंग मजवर ओढवला होता. पुन्हा एकदा वहिनीचं नामस्मरण केलं. चंपावर चिढून मधुचंद्राचा विचका करायचा नाही असा निश्चय केला.

“दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी आम्ही एका मंस्त रोमॅटिक इंग्रजी चित्रपटाला गेलो. त्यातील उत्कट चुंबनाची अनेक दृश्यं पाहून चंपाच्या चेहन्यावर काही फरक पडतो का, हे पाहण्याचा मी अंधारात अतोनात प्रयत्न करत होतो. अन् माझा डाव सफल होईल असं मला वाटू लागलं. एक-दोनदा माझ्याकडे लाजून चोरटा कटाक्ष टाकताना मी तिला पकडले. पण थिएटरमधल्या गर्दीत काही करणं मला अयोग्य आणि म्हणून अशक्य वाटलं.

“हॉटेलवर पोचताच, खोलीचं दार बंद करून, मी तिला जवळ ओढून आसुसून चुंबन घेण्याचा प्रयत्न केला...अन् काय सांगू मित्रांनो, तिच्या तोऱ्हून ‘कुइम’ असा आवाज आला. मी दचकून मागे सरकलो. क्षणभर वाटलं, की माझ्या धसमुसळेपणामुळे तिचा दात मोडला. चंपाही मागे सरकली. क्षणभरातच माझ्या लक्षात आलं, की चंपाला सुपारीचं खांड चघळण्याची सवय आहे. मला हसू आलं. पण दुसऱ्याच क्षणी माझा मूड गेला! या पोरीचं ‘टायमिंग’ भलतंच पर्फेक्ट होतं. तिचं सारं कौशल्य मला सडवण्यात होतं.

“मी तिला सोऱ्हून दिलं. थंड पाण्यानं स्नान केलं आणि तिनं आणलेली ज्ञानेश्वरी वाचायला घेतली! खरं म्हणजे आता माझ्या चिकाटीचा व शांतपणाचा कोटा संपला होता. घरी परतल्यावर चंपाला योग्य रुक्कदून (अर्थात वहिनीकडून) कामक्रीडेचं ट्रेनिंग मिळेतो तिला हात लावायचा नाही, असा घोर निश्चय मी केला. काही प्रमाणात, मला एकट्याला कानपिचक्या देणाऱ्या व चंपाला काहीच न

सांगणाऱ्या वहिनीचा रागही आला होता.

“रात्र झाली. आम्ही न बोलता एका रेस्टॉरंटमध्ये गेलो. तेथे ती काय खातेय, कशी खातेय, याकडे माझ लक्ष नव्हतं तरी तिच्या चेहन्यावर अपराधी भाव दिसत होते. ती काहीच बोलत नव्हती. डोळ्यांत पाणी दिसत होतं नि सुंदर चेहरा मलूल दिसत होता. पण मी संपूर्ण दुर्लक्ष केलं. परत येताना पावसाची रिमझिम चालू होती. जवळ छत्री नव्हती. नकळत मी तिला जवळ घेतलं. पावसानं ओले होऊन तिचे विखुरलेले केस चेहन्यावर चिकटले होते. पोलकंही देहाला चिकटलं होतं... ती इतकी मस्त दिसत होती! रस्त्यावरच्या मिणमिण दिव्यांच्या प्रकाशात तिनं अजाणपणे मजकडे पाहून मंद स्मित केलं. मी पूर्णपणे विरघळून गेलो. वाटलं... तिच्यावरून जीव ओवाळून टाकावा! हॉटेलवर परतेतो माझा राग पूर्णपणे वितळला होता. केवळ कीव आणि सहिष्णुता उरली होती.

“खोलीत जाऊन मी कपडे बदलले. रात्रीचे साडेबारा वाजले असतील. सर्वत्र नीरव शांतता पसरली होती. बाहेरच्या बाल्कनीत मी पेपर वाचत बसलो. झोप येण शक्यच नव्हतं. नेहमीप्रमाणे स्पोर्ट्सचं पान उघडलं. गावसकरन सेचुरी मारली होती. एवढी एक तरी चांगली गोष्ट, आजच्या दिवसात कळली होती. मी तिचं वर्णन वाचण्यात मग झालो. रूमच्या दरवाजाकडे माझी पाठ होती. बाहेर पाऊस थांबून, चंद्र ढगाबाहेर आला होता.

“इतक्यात मागून पैंजणाचा आवाज आला. त्यापाठोपाठ ‘बिंदिया चमकेगी...’ हे मस्त गाणं! मुला वाटले, चंपा गाणी ऐकतेय, मी दुर्लक्ष केलं. पैंजणाचा आवाज समीप आला. समोर दिसणाऱ्या सरोवरावर पिठू चांदणं पसरलं होतं. एखाद-दुसरा ढग हळुवारपणे त्यावर बागडत होता.... मला वाटलं, सारं स्वप्नच आहे. पण पाठोपाठ रेशमासारखे मुलायम बाहू माझ्या गळ्यात पडले. मी वळून पाहतो, तर काय होतंय याची पुरेशी जाणीव होण्यापूर्वी, चंपानं मला खोलीच्या आत ओढून दरवाजा बंद केला. ‘स्वारी रागावली ना?’ तिच्या गोड शब्दांनी मी पूर्णपणे विरघळलो. तिच्याकडे बघितलं तर माझा विश्वासच बसेना. ओले कपडे काढून दुसरी साडी न नेसता, तिनं आपलं अंग एका गुलाबी झिरझिरीत वस्त्रात झाकलं होतं. मी व माझी चंपा यात फक्त पारदर्शक वस्त्राचा अडसर होता! माझं हृदय दोनशे मैल वेगाने दौडू लागलं. क्षणभरात माझ्या पौरुष्याचा स्फोट होणार की काय, या भयानं मी हैराण झालो. मी चटकन दिवा मालवला. तिला दोन्ही बाहू धरून बेडरूममध्ये नेलं.

“नंतर काय सांगू मित्रांनो? आमचा खरा मधुचंद्र सुरु झाला. उटीतले उरलेले दिवस मी सात स्वर्गांत वावरलो.” ‘म्हणजे चंपा खेडवळ नाही तर?’ आमच्यातला सर्वात ‘स्लो’ असलेला बी.जे. पुटपुटला. ‘अरे खेडवळ कशानी?’ चंद्या उत्तेजित

स्वरात सांगू लागला, “तिनं व वहिनीनं माझी खोड काढायची ठरवलं होतं. पण मी ह्या परीक्षेत पास झालो. एवढ्या अग्रिदिव्यात, माझ्या चंपाला मी एकही लागट शब्द बोलल्लो नाही, याचा मला अभिमान वाटतो. म्हणून म्हणतो यार, नववधूशी फार हळुवारपणे, समजूतदारपणे वागायला हवं. थोडंसं सबुरीनं काम घेतलं तर जन्मभराकरता बक्षीस मिळतं.”

चंद्या आता लेक्चर मारायच्या ‘मूळ’मध्ये येणारसं जाणवून मी त्याला अडवल, “चंद्या, एक प्रश्न विचारू का?”

“काय?”

“चंपाला एखादी धाकटी बहीण आहे कारे?” ■

- डॉ. प्रकाश लोथे
(‘हास्यरेखा’ या विनोदी कथासंग्रहातून)